

[Viggo Starcke.]

600 kr. til 4 000 kr. pr. familie om året. Og dette var før skatteforliget i efteråret, for de nye skatter, som vi fik i efteråret, forøgede de 4 000 kr. med omtrent 800 kr. ekstra pr. familie, hvorefter socialdemokratiet kom med et forslag, som ekstra ville lægge 500 kr. i skat på hver familie her i landet.

Efter denne bedrift til landets såkaldte redning forklarede man befolkningen med et let fåret smil, at det hjælp jo ikke alligevel, hvorefter man samlede partiordførerne i statsministeriet for at lægge råd op om, hvad der kunne gøres, og dør samlede diskussionen sig efterhånden om en ny omgang skatter i den mest reaktionære og udemokratiske form, ca. $\frac{1}{2}$ milliard i nye skatter og væsentlig med nye social-udemokratiske omsætnings-skatter som kærne, til et beløb af ca. 500 kr. ekstra pr. familie. Dette ville retsforbundet ikke være med til, og vi prøvede at afværge denne ulykke ved at fremsætte endnu et forslag, som senere det ærede medlem hr. Oluf Pedersen vil gøre nærmere rede for, et forslag, vi fremsatte i statsministeriet søndag den 25. februar.

Vore forslag faldt i tre grupper: en gruppe forslag med den socialdemokratiske omsætningskat som helhed, som vi under ingen omstændigheder ville være med til eller have med i et forlig. En anden gruppe af forslag med vort forslag om liberalisering på 50 pct. som kærne, forslag, som vi ville have med, og som vi ville gå med til, og endelig den tredje gruppe af forslag, der alle var fremsat fra anden side, og som vi i et samlet forlig ville lade passere, ikke gå imod, men var villige til at drøfte, og denne gruppe forslag, som altså ikke var vore forslag, selvom aviserne har fremstillet det sådan, omfattede den kornordning, som de andre partier var tilhængere af. Videre omfattede den aftaler med skibsrederne om lavere fragter; den omfattede en diskussion om venstres velstandspristal og en forhandling om eller drøftelse af de konservatives forslag om en mindre revaluering. Da dette forslag heller ikke kunne finde tilslutning og det trak op til et forlig med socialdemokraterne om omsætningskatten, forlod vi forhandlingerne, og to dage efter sprængtes det hele.

Man er imidlertid stadig fuld af bekymring i Danmark, fordi, som man siger, købekraften er for stor, og vi har inflation. Det er vistnok rigtigt, at vi har inflation, men hvem er skyld i det? Er det arbejdsmand Jensen, er det husmand Niels Peter Christensen, er det sporvognskondutør Petersen, der har lavet inflationen? Er det den

arbejdende befolkning, som i dag ikke får udbyttet af sit eget arbejde, som ligger inde med de ledige penge?

Efter vor mening er det ikke den arbejdende befolkning, som har for stort et forbrug. Det forbrug, der er for stort, er det forbrug, som der ikke ligger produktivt arbejde bagved. Det er særrettighederne, jordspekulanter, jordmonopolister, den toldbeskyttede industri med dens private beskytningsret overfor forbrugerne. Det er de restriktionsbeskyttede virksomheder, som i dag lever i ly af de protektionistiske privilegier, som regering og administration uddeler til dem. Det er den overflødige del af administrationen, som erhvervslivet må lade sig regere af — jeg siger udtrykkelig den overflødige del og ikke embedsstanden som helhed. Dertil kommer al den usunde købekraft, som staten pumper ud i erhvervslivet i form af statslån og statstilskud, og dertil kommer som et meget centralt fænomen forringelsen af kronen, sådan som den er foregået de sidste årtier med det resultat, at kronens værdi er blevet til et elastisk målebånd, der strækkes og derved forfalder værdierne. Det er på disse felter, der skabes for stort et forbrug og en inflation, et stort forbrug på andre menneskers bekostning. I Danmark i dag er det ikke dem, der skaber værdierne, der fortærer værdierne.

I 1931 gik man bort fra guldmøntfoden og frihandelen, og i 1931 faldt kronen fra omtrent pari og helt ned til en kurs af 68. Ved Kanslergadeforliget gik kronen ned til 54 pct. Det var i 1933, og ved devalueringen i 1949 gik den yderligere ned til en kurs af 32, d. v. s. at kronen i løbet af 20 år har mistet de $\frac{2}{3}$ af sin værdi.

Jeg vil gerne bede om tilladelse til at citere en udtalelse af den svenske socialøkonom, professor Eli Heckscher, en udtalelse, han fremsatte i et foredrag i 1919, og hvori han siger:

„Når kronen synker i værdi, indebærer det, at det store flertal indehavere af pengefordringer ruineres mere eller mindre, det betyder udslettelsen af store samfundslag uden skyld fra disses side, og uden at deres præstationer har været mindre værdifulde for samfundet end forud. Det betyder den strengeste straf for sparsommelighed og økonomiske dyder, som overhovedet forekommer i ordnede samfund.“

Jeg vil også gerne bede om tilladelse til at citere en meget aktuel udtalelse fra det sidste nummer af Assurandørsocietetets tidsskrift „Assurandøren“, hvor selve redaktøren, cand. jur. Rostock-Jensen, skrev følgende: